

Η ΦΙΛΟΣΤΟΡΓΟΣ ΜΗΤΗΡ.

«'Ακουε υἱὲ παιδείαν πατρός σου καὶ μὴ ἀπόστη θεσμούς μητρός σου» στί-
φνον γὰρ χαρίτων ἔξη σὴ κορυφῇ, καὶ κλειὸν χρύσειον περὶ σὴ τραχήλῳ.»
Παροιαία Σολομώντος.

'Εκδίδεται κατὰ Πέμπτην ὑπὸ Μ. Δ. Σακκοῦράου.

ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΕΤΗΣΙΑ ΠΡΟΠΑΗΡΩΤΕΑ

'Εν 'Αθήναις	δραχ. 6.
'Εν ταῖς Ἐπαρχίαις	» 7.
'Εν τῇ Ἀλλοδαπῇ	» 10.

Αἱ συνδρομαὶ γίνονται.

'Εν 'Αθήναις παρὰ τῷ Ταχυδρομείῳ.

'Εν ταῖς Ἐπαρχίαις παρὰ τοῖς ΚΚ. ταχ. Ἐπιστάταις.

'Εν τῇ Ἀλλοδαπῇ παρὰ τοῖς Ἑλληνικοῖς Ταχυδρο-
μείοις καὶ ἐν ἑλλείψει τούτων παρὰ τοῖς ΚΚ. Προξένοις.

Η ΖΟΥΜΑ, Η ΑΝΑΚΑΛΥΨΙΣ ΤΗΣ ΚΙΝΝΑΣ.

Κεφάλαιον γ'.

Είναι περιττόν, νομίζω, νὰ σᾶς ὑπενθυμίσω, φίλτατοι παῖδες, ὅτι ἡ ἀντιβασίλισσα πνέουσα τὰ λοιόσθια, ἀπεχαιρέτησεν ὄλους συστήσασα εἰς τὸν ἄνδρα τῆς καὶ τὴν Ζουμάν.

Ἡ δὲ Ζουμὰ βλέπουσα τὴν ἀθλίαν κατάστασιν τῆς κομῆσσης, ἤρχισε καὶ αὐτὴ πρὸ τριῶν μηνῶν νὰ πάσχη, καὶ ἡ ὑγεία τῆς ἀπὸ ἡμέρας εἰς ἡμέραν νὰ χειροτερεύη, ἕως οὗ τὴν ἡμέραν κατὰ τὴν ὁποίαν ἀπέθνησκεν ἡ ἀντιβασίλισσα, ἐκυριεύθη καὶ αὐτὴ ἀπὸ τὴν ἰδίαν ἀσθένειαν δηλαδὴ ἀπὸ τριταῖον πυρετόν.

Μετὰ δύο ἢ τρεῖς παροξυσμούς, ὁ Μιρβάν, ἀφοῦ ἔλαβε τὴν ἀδειαν τῶν συμπατριωτῶν του Ἰνδῶν, τῆς ἔφερε κρυφίως τὴν πολύτιμον σκόνιν, ἡ ὁποία ἐπρόκειτο νὰ τὴν θεραπεύσῃ τῆς ἔδιδεν ὁμῶς καθ' ἑκάστην ἡμέραν μίαν δόσιν καὶ ὄχι περισσότερον· ἔφερον λοιπὸν εἰς τὴν Ζουμάν τὸ πρῶτὴν τὴν δόσιν, τὴν ὁποίαν ἔπρεπε νὰ λάβῃ τὸ ἑσπέρας ὅτε ἐμελλε νὰ πλαγιάσῃ. Μείνασα δὲ μόνη ἐθεώρησε τὴν σκόνιν ταύτην, καὶ ἀνυψώσασα τὰ βλέμματά τῆς εἰς τοὺς οὐρανοὺς ἔχυσε δάκρυα θερμὰ καὶ εἶπε· «Μεγαλοδύναμε Θεέ! ἐγκαρδίωσόν με, διότι δὲν δύναμαι νὰ τὴν σώσω, ἐὰν δὲν θυσιάσω τὸν ἑαυτόν μου· ἰδοὺ ἀπεφάσισα. Ὅλ' ῥίψω κρυφίως ἐντὸς τοῦ ποτοῦ τῆς τὴν σκόνιν, τὴν ὁποίαν θὰ φέρωσι δι' ἐμέ. Ἐγὼ δὲν θέλω ἀνακαλύψῃ διόλου τὸ φοβερὸν μυστικόν δὲν θέλουσιν ὑποπτευθῆ δι' ἐμέ τὴν ἀφοσίωσιν, καὶ θὰ ἀποδώσω τὴν θεραπείαν τῆς ἀγαπητῆς μου κυρίας εἰς τὴν ἱατρικὴν ἐπιστήμην. Δὲν θέλω ἐκθέσει οὔτε τὸν σύζυγόν μου Μιρβάν, οὔτε τὸν υἱόν μου, οὔτε θέλω προδώσει διόλου τοὺς ὄρκους ἡμῶν· θὰ ἀποθάνω, ἀλλ' αὐτὴ θὰ ζήσῃ. Τί ὠφελεῖ ἡ ὑπάρξις εἰς τὴν δυστυχῆ Ζουμάν; Εἶναι

προτιμότερα ἢ ζωὴ εἰς τὴν οὐρανίαν ταύτην κόρην, ἡ ὁποία εἶναι ἡ παρηγορία τῶν τεθλιμμένων, καὶ ἡ γενναία προστάτις τῶν πτωχῶν καὶ τῶν δούλων! Μόλις πρὸ ὀλίγου ἤκουσα τὴν ἐκλείπουσαν φωνὴν τῆς παρακαλοῦσαν διὰ τοὺς σκληροὺς τούτους Ἰνδοὺς, οἱ ὁποῖοι τὴν ἀφίνουσι νὰ ἀποθάνῃ! ὦ εὐεργετριά μου! ἐν τῷ μέσῳ τοῦ σκότους τοῦ θανάτου δὲν ἐλησμόνησας διόλου τὴν πιστὴν σου Ζουμάν! ἤκουσα τὸ στόμα τῆς νὰ ἀπαγγέλλῃ τὸ ὄνομά μου καὶ νὰ τὸ εὐλογῇ!... Ναί, ὁμνῶ νὰ τὴν σώσω. »

Ταῦτα εἰπούσα ἡ Ζουμὰ τυλίσσει τὴν σκόνιν τῆς κίννας, τὴν θέτει εἰς τὸν κόλπον τῆς, καὶ συκῶνεται· ἔπειτα σταθεῖσα ἐσκέφθη μὲ ποῖον τρόπον νὰ ἔμβῃ κρυφίως εἰς τὸ δωμάτιον ὅπου εὐρίσκοντο τὰ ἱατρικὰ τῆς κομῆσσης. Δὲν ὑπέπτευε ποτε, ὅτι εἶχον συλλάβει κατ' αὐτῆς τόσον τρομερὰς ὑποψίας, οὔτε ὅτι εἶχον λάβῃ ταιαῦτα μέτρα διὰ νὰ μὴ ἀφίνουσι νὰ εἰσέρχεται εἰς τὸ δωμάτιον ἐκεῖνο οὔτε αὐτὴ, οὔτε καμμία ἀπὸ τὰς δούλας Ἰνδιάννας· ἐπίστευε μόνον, ὅτι ἀφ' ὅτου ἠσθένησεν ἡ ἀντιβασίλισσα, αἱ Ἰσπανίδες θαλαμηπόλοι ἀνέλαβον αὐταὶ μόναι τὴν ἐσωτερικὴν ὑπηρεσίαν, ἀπὸ ζῆλον καὶ ζηλοτυπίαν. Ἀπεφάσισε λοιπὸν νὰ εἰσέλθῃ εἰς τὸ δωμάτιον ἐκεῖνο τὸ ἑσπέρας, στοχαζομένη ὅτι ἤθελεν εὔρει ἐκεῖ ἐν μόνον ἄτομον κοιμώμενον· καὶ ἐὰν εὕρισκε καμμίαν δυσκολίαν, ἤθελε προφασισθῆ, ὅτι ἀνησυχοῦσα διὰ τὴν κατάστασιν τῆς κυρίας τῆς, ὑπῆγε νὰ μάθῃ περὶ τῆς ὑγείας τῆς· συγχρόνως δὲ θέλουσα νὰ παρατηρήσῃ, ἐὰν τῆς ἦτο δυνατόν νὰ ἔμβῃ χωρὶς νὰ περάσῃ ἀπὸ τὸ δωμάτιον τῆς ἀσθενοῦς, κατέβη εἰς μικρὸν τινα διάδρομον (μακρυνάρι) τὸ ὁποῖον παρατήρησε προσεκτικῶς ἀνεγνώρισε δὲ, ὅτι μικρὰ τις κρυφία θύρα τοῦ δωματίου τούτου ἐβλεπε πρὸς τὸν διάδρομον ἐκεῖνον, καθὼς αὐτὴ ἐφαντάζετο, καὶ τὸ κλειδίον ἦτο ἐπάνω εἰς τὴν θύραν

αυτήν. Ἀπεφάσισε λοιπὸν καθ' ἑαυτὴν ἀπὸ τὸ μέρος ἐκεῖνο νὰ εἰσέλθῃ τὴν νύκτα καὶ ν' ἀναβῆ εἰς τὸ δωμάτιον τῆς κυρίας τῆς.

Ἐν τούτοις κατὰ τὰς διαταγὰς τῆς Βεατρίδος, κατεσκόπευον ὅλα τὰ διαδήματα τῆς Ζουμᾶς ἔτρεξαν λοιπὸν νὰ τῆς εἴπωσιν, ὅτι τὴν ἰδίαν ἐκείνην ἡμέραν ὁ Μιρβάν μετέβη εἰς τῆς Ζουμᾶς, ὅτι μία γυνὴ παραφυλάττουσα εἰς τὴν θύραν ἤκουσε τὴν συνδιάλεξίν των, ἀλλὰ δὲν ἠδυνήθη νὰ ἀκούσῃ τίποτε, διότι ἐλάλουν χαμηλῆ τῆ φωνῆ, ἀλλ' ὅτι ἀναχωρήσαντος τοῦ Μιρβάν, αὐτὴ ἦτο πολλὰ τεταραγμένη· ὅτι κατόπιν κατέβη ἡ Ζουμά, διέτρεξε τὸν διάδρομον παρατηρούσα ὅλας τὰς θύρας, ὅτι ἐστάθη ἔξωθεν τοῦ δωματίου ἐκεῖνου, λαμβάνουσα προφυλάξεις διὰ νὰ μὴ φανερωθῇ· ὅτι τέλος ἀπῆλθεν εἰς τὸ δωμάτιόν τῆς. Ἐν τῇ διήγησιν ταύτην ἀκούσασα ἡ Βεατρίς κατετρόμαξεν· ἐφαντάσθη ὅτι ἡ Ζουμά ἐμελέτα νὰ εἰσχωρήσῃ τὸ ἑσπέρας εἰς τὸ δωμάτιον αἱ γυναῖκες προσετάχθησαν νὰ κατασκοπεύωσι τὴν στιγμήν, κατὰ τὴν ὁποίαν αὐτὴ ἤθελεν ἐξέλθει ἀπὸ τὸ δωμάτιόν τῆς, διὰ νὰ τὴν εἰδοποιήσωσιν εὐθὺς περὶ τούτου, νὰ ἐξέλθωσιν ἐν τῷ ἄμα ἀπὸ τὸ δωμάτιον καὶ ν' ἀφήσωσι τὸ κλειδίον εἰς τὴν θύραν. Ἡ Βεατρίς εἰδοποίησεν ἄνευ ἀναβολῆς τὸν ἀντιβασιλέα, ὅστις ἂν καὶ δὲν παρεδέχθη τὰς ὑποψίας τῆς, συνεκινήθη ὁμως παρὰ πολὺ, καὶ ἐπέισθη νὰ κρυφθῇ μετ' αὐτῆς εἰς τὸ δωμάτιον.

Μίαν ὥραν ἀφοῦ ἐνύκτωσεν εἰδοποίησεν τὴν Βεατρίδα, ὅτι ἡ Ζουμά κατέβαινε τὴν κλίμακα σκοτεινὰ καὶ προφυλακτικὰ φοβουμένη μήπως φοραθῇ. Μετὰ τινὰ λεπτὰ τῆς ὥρας ἤκουσαν, ὅτι ἤνοιξεν ἡ θύρα ἡσυχως, καὶ ἐνεφανίσθη ἡ Ζουμά. Ἦτο ὠχρὰ, τρέμουσα, βραδίζουσα βραδέως καὶ ἔμφροντις. Εὐθὺς ἀφοῦ εἰσῆλθεν εἰς τὸ δωμάτιον, ἔβαλε τὸ αὐτίον τῆς

εἰς τὴν ἄλλην θύραν, διὰ τῆς ὁποίας εἰσῆρχοντο εἰς τὸ δωμάτιον τῆς ἀντιβασιλείσης· ἠκροάσθη, τὰ πάντα ἦσαν ἐν ἡσυχίᾳ. Τότε ἡ Ζουμά ἐπλησίασεν εἰς τὴν τράπεζαν, ὅπου ὑπῆρχεν, ἀγγεῖόντι περιέχον ποτόν, τὸ ὅποιον ἐμελλε νὰ πῖν ἡ κόμησσα, καὶ ἐκεῖ ἔρριψε μίαν δόσιν τῆς σκόνεως. Παρευθὺς ὁ ἀντιβασιλεὺς κυριευθεὶς ὑπὸ φρίκης, ὄρμηξ πρὸς τὸ δωμάτιον κράζων· « Ἀθλία! τί ἔρριψας εἰς τὸ ποτόν τοῦτο; »

Εἰς τὴν ἐμφάνησιν ταύτην, εἰς τὴν τρομερὰν ταύτην ἐρώτησιν, ἡ Ζουμά ἐκπεπληγμένη ἀνασκιρτᾷ καὶ πίπτει λέγουσα. « Ἐχάθην! . . . » Οὕτω λυποθυμημένην τὴν ἔφερον εἰς τὸ δωμάτιόν τῆς, καὶ ἡ Βεατρίς μετὰ τοῦ κόμητος συνεφώνησαν νὰ μὴ εἴπωσι τίποτε εἰς τὴν ἀντιβασιλίссαν περὶ τοῦ νομιζομένου τούτου ἐγκλήματος. « Ἐὰν τὸ μάθη αὐτὴ θέλει ζητήσῃ τὴν χάριν τοῦ τέρατος τούτου, ἐπρόσθεσεν ὁ κόμης, καὶ κανὲν πρᾶγμα δὲν δύναται νὰ μὲ πείσῃ εἰς τοῦτο. Πρέπει νὰ τιμωρηθῇ πρὸς παραδειγματισμὸν τῶν ἄλλων.

(Ἔπεται συνέχεια.)

ΑΠΟΤΕΛΕΣΜΑ ΕΥΓΝΩΜΟΣΥΝΗΣ.

Ὁ Ἰουλιανὸς ἦτο υἱὸς πτωχοῦ τινος τεχνίτου, μετὰ τὸν θάνατον τοῦ ὁποίου ἔμεινεν εἰς τὴν μεγαλειτέραν τάλαιπωρίαν. Ἀνθρώπος τις ὀνομαζόμενος Δουλάκ εὐσπλαγισθεὶς τὸν πτωχὸν ὄρφανόν, ἔβαλεν αὐτὸν εἰς κατάστημα διὰ νὰ μάθῃ τὴν τέχνην τοῦ πατρὸς του. Ἀφοῦ ὁ Ἰουλιανὸς ἐτελείωσε τὸ δέκατον ἕκτον ἔτος τῆς ἡλικίας του, ὁ Δουλάκ τὸν ἔκραξε καὶ τοῦ εἶπεν· « Ἰουλιανέ, μέχρι τοῦδε ἔδειξας καλὴν διαγωγὴν καὶ πολλοὶ μὲ ὠμίλησαν ὑπὲρ σοῦ, λάβε μικρὰν τινα ποσότητα χρημάτων, διὰ νὰ ταξειδεύσῃς εἰς διάφορα μέρη τῆς Εὐρώπης καὶ τελειοποιηθῆς εἰς τὴν τέχνην σου. Πήγαινε καὶ ἐπάνελθε τίμιος ἄνθρωπος, ἐὰν θέλῃς νὰ ἦσαι εὐτυχής, διότι δὲν ὑπάρχει εὐτυχία, εἰμὴ εἰς τοὺς τίμιους ἄνθρώπους. » Πρέπει νὰ σᾶς

εἶπω, ὦ φίλοι παῖδες, ὅτι εἰς τὴν Εὐρώπην δὲν δύναται ὁ τεχνίτης ὁποιασδήποτε τέχνης ν' ἀνοίξῃ ἰδικόν του κατάστημα, ἐάν, ἀφοῦ ἐκμάθῃ τὴν τέχνην του, δὲν περιηγηθῇ ἔτη τινα καὶ εἰς ἄλλους τόπους πρὸς τελειοποίησίν του.

Ὁ Ἰουλιανὸς ἔκλαυσε πολὺ ἀφίνων τὸν εὐεργέτην του, ἀναχωρήσας δὲ περιηγήθη ἐπὶ ἕξ ἔτη εἰς διάφορα μέρη, πάντοτε ἐργαζόμενος μὲ ὄλας του τὰς δυνάμεις καὶ πάντοτε δεικνύων διαγωγὴν ἀξίαν ἐπαίνου· ἀκολούθως ἠθέλησε νὰ ἐπιστρέψῃ εἰς τὸν τόπον τῆς γεννήσεώς του, καὶ δὲν ἔβλεπε τὸν καιρὸν νὰ μεταβῇ εἰς τὴν οἰκίαν διὰ νὰ ἰδῇ τὸν εὐεργέτην του. Ἀλλὰ φθάσας εἰς τὴν πατρίδα του ἔμαθε μὲ μεγίστην λύπην του, ὅτι ὁ Δουλάκ εἶχεν ἀποθάνει πρὸ δύο ἡμερῶν.

Ὁ Ἰουλιανὸς διὰ μερικὰς ἡμέρας θρηνῶν καὶ ὀδυρόμενος δὲν ἠδυνήθη νὰ κάμῃ ἔναρξιν τῆς ἐργασίας του, ἀλλ' ἔπειτα ἤρχισε καὶ ἐδείχθη τεχνίτης ἀριστος. Συνειθισμένος εἰς τὴν οἰκονομίαν ἐνοικίασεν ἐν μικρὸν ὑπόγειον περιμένων, ὥστε ἡ ἐργασία του νὰ τὸν βοηθήσῃ διὰ νὰ κατοικήσῃ ἀκολούθως εἰς καλλιτέραν οἰκίαν. Μετὰ παρέλευσιν τινῶν ἡμερῶν ἔμαθεν, ὅτι οἱ κληρονόμοι τοῦ Δουλάκ ἔφθασαν εἰς τὸν τόπον καὶ ἤρχισαν νὰ πωλῶσιν ὅλα τὰ ἐπιπλα, τὰ ὁποῖα κληρονομικῶς ἀνήκον εἰς αὐτούς.

Ὁ Ἰουλιανὸς μετέβη εἰς τὸν τόπον τῆς δημοπρασίας οὐχὶ ἀπὸ περιέργειαν, ἀλλὰ διὰ νὰ ἐπανίδῃ τὸν θάλαμον, ὅπου κατῴκει ὁ εὐεργέτης του. Ὅτε δὲ εἰσῆλθεν εἰς τὴν οἰκίαν τὰ δάκρυα ἐπιπτον ποταμηδὸν ἀπὸ τοὺς ὀφθαλμούς του.

Πάραυτα ἡ λύπη του ἀνεμίχθη μὲ ἀγανάκτησιν, ὅτε εἶδε τὸν ἀνεψιὸν καὶ τὴν ἀνεψιάν τοῦ Δουλάκ νὰ πωλῶσιν τὰ ἐπιπλα τοῦ τόσον καλοῦ δι' αὐτοὺς θεοῦ των. « Ἄ! ἔλεγεν, ἐάν ἤμην εἰς τὴν θέσιν των ἤθελον φυλάξαι ὅλα αὐτὰ ἀπὸ σέβας. »

Ἐνῶ δὲ ἀπεσύρετο ἤκουσε νὰ φωνάζῃ ὁ κήρυξ· « τρία φράγκα αὕτη ἡ εἰκὼν. » Ὅποια ἐστάθη ἡ ἀγανάκτησίς του, ὅτε εἶδεν, ὅτι ἡ εἰκὼν αὕτη ἦτο τοῦ εὐεργέτου του.

« Ἄ! οἱ ἀχάριστοι, εἶπε καθ' ἑαυτὸν, νὰ πωλήσωσι τὴν εἰκὼνα

τοῦ θεοῦ των! λοιπὸν ἐγὼ θὰ ἀγοράσω τὸ ἀντίτυπον τοῦ ἀνθρώπου τοῦ ἐπὶ τοσοῦτον εὐεργετήσαντός με, διὰ νὰ μὴ πέσῃ εἰς χεῖρας ἀγνώστων. Ὁ Ἰουλιανὸς δὲν εἶχεν ἄλλην περιουσίαν εἰς τὸν κόσμον παρὰ πέντε φράγκα· τὰ ἔδωσε λοιπὸν ὅλα καὶ ἠγόρασε τὴν εἰκὼνα, καὶ δὲν ἐκρατεῖτο ἀπὸ τοῦ νὰ κατασπάξῃται τὸ στόμα, τὸ ὁποῖον τοῦ ἔδιδε τόσον καλὰς συμβουλὰς, καὶ τὰς χεῖρας, αἵτινες ἠνοίχθησαν τόσας φορὰς διὰ νὰ τὸν βοηθήσωσι.

Μεταφέρων δὲ τὴν εἰκὼνα διὰ νὰ τὴν κρεμάσῃ εἰς τὸ μικρὸν ὑπόγειον, παρετήρησε καθ' ὁδόν, ὅτι αὕτη ἦτο βαρυτάτη.

ἠθέλησε νὰ τὴν κρεμάσῃ εἰς τὸν τοίχον, ἀλλὰ τὸ καρφερόν ἐθραύσθη καὶ ἡ εἰκὼν ἔπεσε κατὰ γῆς. Ὁ Ἰουλιανὸς ἐσήκωσε αὐτὴν μετὰ προσοχῆς, ἀλλὰ παρετήρησεν, ὅτι ἐσχίσθη ὀλίγον ὀπισθεν καὶ εἰς κύλινδρος ἐφάνη ἀπὸ τὸ σχισθὲν μέρος. Τότε λαμβάνει τὸν κύλινδρον, ἀνοίγει αὐτὸν καὶ ἐκπλήττεται εὐρίσκων 50 λουδοβικία· μεταξύ δὲ τῶν δύο χαρτίων τῆς εἰκόνος ἦσαν καὶ ἄλλοι τέσσαρες κύλινδροι ὅμοιοι, τὸ ὅλον περιέχοντες τὴν ποσότητα τῶν 250 λουδοβικίων, δηλαδὴ δραχμῶν 5,625· « Θεέ μου, εἶπεν εὐθύς ὁ Ἰουλιανὸς πλήρης χαρᾶς, ἔγινεα λοιπὸν πλούσιος; »

Ἐν τούτοις μία ἰδέα τὸν ἀνησύχει· αὐτὰ τὰ χρήματα, ἔλεγε, δὲν εἶναι ἰδικά μου· μοῦ ἐπώλησαν τὴν εἰκὼνα διὰ 5 φράγκα, ἀλλὰ ἤθελον πωλήσει διὰ 5 φράγκα αὐτὴν, ἐάν ἤξευρον, ὅτι περιεῖχε μίαν τοιαύτην ποσότητα; ὄχι, αὐτὰ τὰ χρήματα δὲν ἀνήκουσιν εἰς ἐμέ, πρέπει νὰ τὰ ἀποδώσω εἰς τοὺς κληρονόμους.

Ἐνῶ δὲ διελογίζετο ταῦτα, παρετήρησε κατὰ γῆς ἐν μικρὸν χαρτίον, τὸ ὁποῖον εἶχε πέσει μὲ τοὺς κύλινδρους, καὶ τὸ ὁποῖον δὲν εἶχεν ἰδεῖ καθ' ἀρχάς· τὸ ἔλαβεν εἰς χεῖράς του τὸ ἠνοίξε, καὶ ἀνέγνωσε τὰ ἑξῆς.

« Φοβοῦμαι πολὺ μήπως οἱ κληρονόμοι μου φανῶσιν ἀχάριστοι· » ἐάν ἔχωσι τὴν ἀναίδειαν νὰ πωλήσωσι τὴν εἰκὼνα μου, θέλω » βεβιαίως ἀγορασθῆ ἀπὸ ἀνθρώπων, εἰς τὸν ὁποῖον ἔκαμα καλὸν· ἡ » δὲ ποσότης τὴν ὁποίαν περιέχει ἡ εἰκὼν εἶναι ἰδική του. »

Ὁ Ἰουλιανὸς ἦτο εἰς τὸν κολοσῶνα τῆς χαρᾶς του. Αὕτη ἡ νέα εἰδησις διεδόθη καθ' ὅλην τὴν πόλιν, οἱ δὲ κληρονόμοι προτεκέλευσαν εἰς τὸ δικαστήριον τὸν Ἰουλιανόν, ἀλλ' ἡ σημείωσις τοῦ Δουλάκ τὸν ἔκαμε νὰ κερδήσῃ τὴν ὑπόθεσιν, καὶ ὁ ἀνεψιὸς καὶ ἡ ἀνεψιά τοῦ Δουλάκ κατεδικάσθησαν εἰς τὰ ἐξοδα τῆς δίκης. Ὅλοι δὲ ἐνέπαιζον αὐτοὺς διὰ τὴν φιλαργυρίαν καὶ διὰ τὴν ἀχαριστίαν των. Ὁ Ἰουλιανὸς ἐκρέμασε τὴν εἰκόνα εἰς τὸ δωμάτιόν του καὶ δὲν παρήρηγετο ἡμέρα, χωρὶς νὰ παρατηρῇ τὰ χαρακτηριστικὰ καὶ χωρὶς νὰ φιλῇ τὰς χεῖρας τοῦ εὐεργέτου του.

ΟΛΥΓΚΑ ΧΡΥΣΟΣΠΑΘΗ.

Ἐκ τοῦ Γαλλικοῦ.

— — — — —

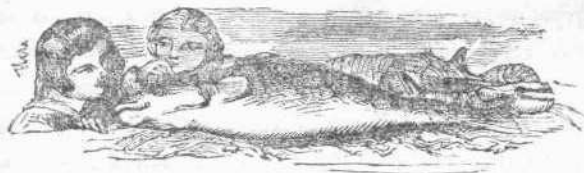
Ἡ ΛΑΙΕΙΑ. (τὸ ὄψαρευμα.)

Μόνον ἡ μήτηρ δὲν ἐβάσταζε τίποτε· διότι οὔτε ὁ πατήρ, οὔτε τὰ τέκνα τὴν ἀφήκαν νὰ φορτωθῇ, ἐπειδὴ τὴν ἠγάπων παρά πολύ, καὶ δὲν ἤθελον νὰ κοπιᾶσιν· ὥστε ἡ μήτηρ τῆς μικρᾶς ταύτης οἰκογενείας ἐφαίνετο ὡς βασίλισσα.

Ἀνεχώρησαν λοιπὸν προπορευομένου τοῦ πατρὸς, ὅστις ἐδείκνυε τὸν δρόμον, καὶ παρακολουθούτος τοῦ υἱοῦ του Ἑρρίκου, ὅστις ἐβόσταζεν εἰς τοὺς ὄμους του τὰ δύκτια καὶ τὰς ὀρμιάς διὰ τὸν ἑαυτόν του καὶ τοὺς ἀδελφούς του· εἰς τὸ ἄκρον ἐκάστης ὀρμιάς ἐκρέματο ἐν τεμάχιον ξύλου πλατέως καὶ ἐκαμμμένου, ὅπου ὑπῆρχεν ἐν κουδάριον κλωστῆς καὶ εἰς φελὸς κόκκινος. Ἐπειδὴ δὲ ἡ ὀρμιά ἐκνεῖτο εὐκόλως τὸ τεμάχιον τοῦ ξύλου ἐπῆδα εἰς ἕκαστον βῆμα, καὶ τοῦτο διεσκedaζε τὸν Λουδοβικόν, ἕτερον ἀδελφόν του, ὅστις περιπάτει ὀπισθεν τοῦ Ἑρρίκου, ἐν τῇ μέσῃ τῆς Ἰουλίας καὶ Ἀγλαίας, καὶ ὅστις θέλων νὰ πιάσῃ τὸν κοικαύγερον, ὡς τὸν ὀνόμαζεν, ἐπροχώρει πάντοτε χωρὶς νὰ αἰσθανθῇ τὸν δρόμον, ὁ ὁποῖος ἦτο ἀρκετὰ μακρὸς δι' αὐτόν, ὡς νεώτερον τῆς οἰκογενείας.

Τελευταῖον ἤρχετο ἡ μήτηρ μετὰ τοῦ Βασιλείου, ὅστις ἦτο ὀλίγον σκυθρωπὸς, διότι ἐσκαύθη περὶ τὰ πρᾶ.

Καὶ τῶντι τὸ ὄψαρευμα δὲν ἠδύνατο νὰ ᾔνοι δι' αὐτὸν διασκέδασιν, διότι ἐπέρασεν ἐν ὀλίγκῳ ἔτος εἰς τὴν οἰκίαν τοῦ πάππου του εἰς τὸν Ἅγιον Βάσταν, πολύγχιον πλησίον τοῦ Χερβούργου. Τὸ δὲ Χερβούργον εἶναι πόλις τῆς Γαλλίας μὲ λιμένα, κειμένη πρὸς βορρᾶν τῆς ἐπαρχίας τῆς Μάγχης, ἐκ τῆς ὁποίας ἔλαβε τὸ ὄνομα καὶ ἡ θάλασσα ἡ μεταξὺ Γαλλίας καὶ Ἀγγλίας. Καὶ εἰς τὸ Χερβούργον καὶ εἰς τὸν Ἅγιον Βάσταν ἔρχονται πολλοὶ ἄλιεῖς διὰ νὰ πιάνωσιν ἐξαιρετὰ ὄψαρια. Ὅθεν ὁ Βασιλεὺς εἶχε χορτάσει βλέπων καθ' ἑκάστην τὸ ὄψαρευμα καὶ δὲν ἠθόνατο καμμίαν εὐχαρίστησιν.

«Τί ἔχεις, Βασιλεῖ; εἶπεν ἡ μήτηρ του, διὰ τί εἶσαι σκυθρωπὸς ἀπὸ χθές;

— Διότι, τὸ ὄψαρευμα εἰς ἀρέσκη εἰς τοὺς ἄλλους, ἀπεκρίθη ὁ Βασιλεὺς, εἰς ἐμὲ δὲν ἀρέσκει διάλου. Δὲν ἠδύναμεθα νὰ ἐκλέξωμεν ἄλλο πρᾶγμα; Τὰ Κινεζικὰ σκότη, π. χ. ὅπου διασκεδάζουσι τὰ παιδία βλέποντα ὀπισθεν χαριτοῦ λαδωμένου διάφορα πράγματα κινούμενα. Αὐτὰ εἶναι πολὺ ὠραία.

— Ἠξέυρεις, ὅτι οἱ ἀδελφοὶ καὶ αἱ ἀδελφαὶ σου δὲν εὐχαριστοῦντο, καὶ ἐπομένως δὲν ἠθελον διασκεδάσει.

Ἄλλ' ἠθελον διασκεδάσει ἐγώ, ἀπεκρίθη ὁ Βασιλεὺς.

— Στοχάσου, ἀπήντησεν ἡ μήτηρ, ὅτι ἂν ἐκάμνομεν ὅ,τι σὺ ἠθελεις, οἱ τέσσαρες ἀδελφοὶ σου ἠθελον εἶσθαι ἐναντίοι τώρα, ὅπως σὺ εἶσαι μόνος. . . . Δὲν εἶναι προτιμότερον νὰ μένωσιν εὐχαρίστημένοι οἱ περισσότεροι; Ἐπειτα ἠθελεις εὐχαριστηθῆ βλέπων τοὺς ἄλλους δυσάρεστούμηνους; . . .

« Έλα, τέκνον μου, κάμε σήμερα, ὅ,τι ἤθελες κάμει, ἐὰν ἦσὼ ἀνὴρ, θυσίασον εὐχαρίστως τὴν ἰδιαιτέραν σου τέρψιν πρὸς εὐχαρίστησιν τῶν περισσοτέρων καὶ πρὸς κοινὴν εἰρήνην. »

Ὁ Βασίλειος ἠνόητε πόσον ἡ μήτηρ του εἶχε δίκαιον, καὶ διὰ τῆς ἀποδείξεως τοῦτο ἐσκύψε καὶ ἐφίλησε τὴν χεῖρά της φιλοστόργως, τὴν ὁποίαν ἐκράτει μὲ τὴν ἰδικήν του.

Ἐπειτα σηκώσας τοὺς ὠραίους μαύρους ὀφθαλμούς του, εἶπε πρὸς αὐτήν· « Μήτηρ δὲν θὰ τὸ κάμω πλέον. »

— Ἴδου ὁ ποταμός! ἴδου ὁ ποταμός! ἐφώναζαν τὰ παιδιά τῆς ἐμπροσθοφυλακῆς· καὶ ἠθέλησαν νὰ ὀρμήσωσι.

— Ὅχι ἐδῶ, παιδιά μου, εἶπεν ὁ πατήρ, ὅχι ἐδῶ! Δὲν βλέπετε, ὅτι τὸ μέρος τοῦτο εἶναι πολὺ ἀνοικτὸν καὶ γεμάτον ἀπὸ ἀνθρώπων; Ἐδῶ ἔρχονται οἱ λέμβοι καὶ αἱ πλύτραι, καὶ διὰ τοῦτο τὰ ὄψαρια εἶναι ἐξηγηρωμένα, ἅς υπάγωμεν μακρύτερα!

— Πῶς, πάτερ, εἶναι ἐξηγηρωμένα τὰ ὄψαρια! δύνανται καὶ τὰ ὄψαρια νὰ γνωρίζωσιν, ἂν ἔρχονται ἡ ὄχι ἀνθρώποι εἰς τὸ παράλιον;

— Βέβαια, ἀπεκρίθη ἡ μικρὰ Ἰουλία, διότι καὶ τὰ ὄψαρια ἔχουσιν ὀφθαλμούς.

— Καὶ πολλὰ καλοὺς ὀφθαλμούς, ἀπεκρίθη ὁ πατήρ, καὶ αὐτὸ τὸ προτέρημα χρησιμεύει εἰς αὐτὰ ἔτι μᾶλλον, καθόσον τὸ φῶς τὰ φωτίζει ὀλιγώτερον εἰς τὸ ὕδωρ ὅπου ζῶσι, παρὰ ἡμᾶς, οἱ ὅποιοι ζῶμεν εἰς τὸν ἀέρα. Ἄλλ' ἐκτός του ὅτι βλέπουσιν, ἀκούουσι συγχρόνως τὰ ὄψαρια. Ὅθεν σᾶς παρακαλῶ νὰ μὴ λαλήτε δυνατὰ διότι πλησιάζομεν. »

Τῶντι, ἐστάθησαν ἦσαν ἤδη εἰς τὸ παράλιον, ὅπου ὑπῆρχον μεγάλα καὶ πυκνὰ δένδρα, δηλαδὴ πετελαί, ἰτέαι, αἱ ὁποῖαι μὲ τὴν παχεῖαν σκιάν των ἠδύναντο νὰ προφυλάξωσιν ἐντελῶς τοὺς μικροὺς ἀλιεῖς ἀπὸ τὰς ἀκτίνας τοῦ ἡλίου, αἱ ὁποῖαι μετ' ὀλίγου ὥρας ἐμελλον νὰ ἦναι πολλὰ θερμαί. « Ἐδῶ εἴμεθα καλά, εἶπεν ὁ πατήρ· ἔλατε! ἅς ξεφορτωθῆ ἕκαστος, καὶ ἅς θέσῃ τὰς τροφὰς του εἰς τὴν ρίζαν τῆς παλαιᾶς ταύτης πετελαί. »

— Νὰ προγευθῶμεν πρῶτον; ἠρώτησεν ὁ Λουδοβίκος.

— Πῶς, εἶπεν ὁ πατήρ, νὰ φάγωμεν πρὸ τοῦ νὰ ἐργασθῶμεν! Δὲν σκέπτεσαι καλῶς, τέκνον μου. Σήμεραν εἶσθε ἄνδρες, πρέπει νὰ κερδήσητε, ὅ,τι θὰ ἐξοδεύσητε.

— Εἶναι δίκαιον! εἶναι δίκαιον! ἀνεφώνησαν τὰ παιδιά, πεισθέντα ἀπὸ τὴν αὐστηράν ταύτην παρατήρησιν· διότι ἡ δικαιοσύνη εἶναι τόσον καλὸν πρᾶγμα, ὥστε πρέπει οἱ ἔχοντες εἰλικρινῆ καρδίαν νὰ τὴν ἀναγνωρίζωσι καὶ νὰ τὴν παραδέχωνται, καὶ ἂν πρόκηται νὰ θυσιάσωσι καὶ κἄτι τι.

— Ἔργασία! ἔργασία! τοιαύτη ὑπῆρξεν ἡ γνώμη ἐκάστου, καὶ αἱ ὀρμιαί παρευθὺς διεμοιράσθησαν. Ἦρχισαν νὰ ξετυλίσωσι τὴν κλωστήν ἀπὸ τὰ μικρὰ ξύλινα τεμάχια. Ἡ κλωστή αὐτή, ἦτις ἦτο κατὰ τὸ ἦμισυ μέταξιν καὶ κατὰ τὸ ἦμισυ τρίχες στρυμμένα ὁμοῦ καὶ χωρὶς κόμβους, ἦτο δεμένη εἰς τὸ ἄκρον καλάμου, ἀπὸ τὸν ὅποιον ἐκρέματο καὶ εἰς φελλὸς βαμμένος κόκκινος.

— Εἰς τί χρησιμεύει αὐτό; ἠρώτησεν ἡ Ἰουλία.

— Θὰ τὸ καταλάβῃς μόνη σου εὐθὺς, ἀπεκρίθη ὁ πατήρ· ὀλίγη ὑπομονή.

Εἰς τὸ ἄκρον τῆς κλωστῆς ἀπὸ τρία καὶ μέταξιν εὐρίσκετο ἄλλη κλωστή λεπτοτάτη. Τὰ παιδιά παρετήρησαν τὴν κλωστήν ταύτην καὶ ἐφοβήθησαν μήπως δὲν ἦναι ἀρκετὰ δυνατὴ, ὥστε νὰ κρατήσῃ τὸ βάρος τοῦ ὄψαριου. « Ἀπ' ἐναντίας, εἶπεν ὁ πατήρ, αὐτὴ ἡ κλωστή εἶναι δυνατωτέρα ἀπὸ τὴν ἄλλην, διότι εἶναι κατεσκευασμένη ἀπὸ μέταξιν καὶ βαμμένη εἰς τὸ οἶνον πνευμα κατὰ τινὰ τρόπον χωριστόν. Καὶ ἐπειδὴ τὴν τοιαύτην κλωστήν κατασκευάζουσιν εἰς τὴν Φλωρεντίαν τῆς Ἰταλίας, τὴν ὀνομάζουσιν κλωστήν τῆς Φλωρεντίας. »

Εἰς τὸ ἄκρον τῆς κλωστῆς ταύτης εἶναι δεμένον εἶδος βελόνης ἀπὸ χάλυβα (ἀτσάλι), ἡ ὁποία εἶναι γυρισμένη καὶ τελειώνει ἀπαράλακτα ὡς ἡ μύτη τοῦ βέλους.

« Προσοχή! εἶπεν ὁ πατήρ· αὐτὴ ἡ μικρὰ βελὸν ἀπὸ χάλυβα εἶναι τὸ ὀνομαζόμενον ἀγκυστρον. Ἐκαστος λοιπὸν ἀπὸ σᾶς, ἅς βάλῃ εἰς αὐτὸ ὅ,τι δόλωμα θέλει, τὸ ὅποιον θὰ κρατῆται εἰς τὴν

ἄκραν τοῦ ἀγκυστρίου, καθὼς καὶ τὸ ὄψάριον ὅταν πιασθῆ. Ἰδοὺ διαφόρων εἰδῶν δολώματα. Εἰς τὸ ἓν ἀπὸ αὐτὰ τὰ κουτία ὑπάρχει αἷμα βωδίου παγωμένον· εἰς τὸ ἄλλο, σκώληκες τῆς ξηρᾶς ὀνομαζόμενοι *δρῆλοι*, εἰς τοῦτο δὲ ἄλλοι σκώληκες καλούμενοι *εὐλαί*.

— Πῶς! ὅλοι οἱ σκώληκες εἶναι ζωντανοί; εἶπεν ἡ Ἀγλαία.

— Τέλος πάντων, ἐξηκολούθησεν ὁ πατήρ, ἰδοὺ μίγμα ἀπὸ καναβοῦρι, ἀπὸ σίτον, ἀπὸ ἄρτον καὶ ἀπὸ τυρίον· αὐτὸ χρησιμεύει δι' ὅλα τὰ ὄψαρια. Ἰδοὺ μάλιστα καὶ ὀρμιαί· Ἀγγλικαί, εἰς τὰς ὁποίας δὲν βάλλουσι διόλου δόλωμα. Παρατηρήσατε πῶς τὸ ἀγκυστρον εἶναι περιτυλιγμένον καὶ κρυμμένον εἰς μικρὸν τι πτερόν πετεινοῦ, τὸ ὁποῖον τοῦλάχιστον δύναται νὰ ἐξαπατήσῃ τὸ ὄψάριον διὰ νὰ τὸ δαγκάσῃ.

— Ἐγὼ λοιπόν, πάτερ, θέλω ἐν Ἀγγλικὸν ἀγκυστρον, εἶπεν ἡ Ἀγλαία.

— Καὶ ἐγὼ, ὡσαύτως, εἶπεν ἡ Ἰουλία.

— Λάβετε, κοράσιά μου, εἶπεν ὁ πατήρ, ἀλλὰ πρέπει νὰ ἤξεύρατε πῶς νὰ τὰ μεταχειρισθῆτε. Πρέπει νὰ τινάζητε συχνὰ καὶ ἐλαφρὰ τὸ καλάμι σας, διὰ νὰ ἀνοίγεται τὸ πτερόν εἰς τὸ νερόν, διότι ἄλλως τὰ ὄψαρια δὲν ἀπατῶνται.

Ὁ πατήρ καὶ τὰ παιδιά ἔβαλον δόλωμα, καὶ ἐρρίψαν ὅλοι τὰς ὀρμιάς εἰς τὸ ὕδωρ, στεκόμενοι ἕκαστος προσεκτικῶς καὶ σιωπηλῶς

ΙΩΑΝΝΗΣ ΓΟΥΤΤΕΜΒΕΡΓΙΟΣ.

(Συνέχεια καὶ τέλος.)

Ὁλος ὁ κόσμος φρονεῖ, ὦ φίλοι παῖδες, ὅτι ὁ Γουτεμβέργιος ἐπινόησε τὰ κινητὰ στοιχεῖα, ἀλλὰ δὲν εἶχε κατορθώσει νὰ εὕρῃ καὶ τὸ ἀναγκαῖον μίγμα, διὰ νὰ ἀντέχῃ εἰς τὴν πίεσιν τοῦ πιεστηρίου. Ἐὰν ἔχονε τὰ στοιχεῖα ἀπὸ μύλυθρον, ἦσαν πολὺ μαλακά, καὶ ἐπομένως εὐκόλως ἐθλίβοντο· ἐὰν τὰ ἔχονεν ἀπὸ σίδηρον, ἦσαν πολὺ σκληρὰ καὶ ἐσχίζον τὸν χάρτην. Τὴν δυσκολίαν ὁμως ταύτην ἐσήκωσεν ἀπὸ τὸ μέτρον κάποιος Πέτρος Σχαιίφερος, μὲ τὸν ὁποῖον ἐσυν-

ἤρροφουσαν ὁ Γουτεμβέργιος καὶ ὁ Φαῦστος, καὶ εἰς τὸν ὁποῖον ὁ Φαῦστος οὗτος ἔδωκεν εἰς γάμον τὴν θυγατέρα του.

Ὁ Σχαιίφερος ἦτο νέος πεπαιδευμένος, νοημονέστατος καὶ καλλιγράφος ἄριστος· οὗτος συνέλαβε τὴν ἰδέαν νὰ χύσῃ κινητὰ στοιχεῖα ἀπὸ τὸ μίγμα, περὶ τοῦ ὁποίου εἰς τὸ προηγούμενον φυλλάδιον οὗτος εἶπεν, δηλαδή ἀπὸ μύλυθρον καὶ στίμμι· γενομένης δὲ δοκιμῆς ἐπέτυχεν ἐντελῶς, καὶ τοιοῦτοτρόπως ἐτελειοποιήθη ἡ τέχνη τοῦ Γουτεμβεργίου.

Τὸ πρῶτον βιβλίον, τὸ ὁποῖον ἐτυπώθη παρὰ τοῦ Γουτεμβεργίου, τοῦ Φαῦστου καὶ Πέτρου Σχαιίφερου, εἶναι ἡ εἰς Λατινικὴν γλῶσσαν ἀγία Γραφή. Ἐκ δὲ τῆς πωλήσεως τῶν ἀντιτύπων τῆς ἱερᾶς ταύτης βίβλου, ἧτις δὲν ἔδωκε κέρδη, ὅσα ἠλπίζον οἱ σύντροφοι, ἠγέρθη μεταξύ των φιλονεικία, ἐξ αἰτίας τῆς ὁποίας διελύθη ἡ εταιρία των κατὰ τὴν 6 Ἰουλίου τοῦ 1455. Διότι ὁ ἄπιστος Φαῦστος ὅτε κατέβαλε τὰ χρήματά του, εἶχε κάμει τοιαύτας συμφωνίας, ὥστε εἰς πᾶσαν περίστασιν ἐμελλε νὰ κερδήσῃ χωρὶς νὰ χάσῃ οὐδὲ ὀβολὸν ἀπὸ τὰ κεφάλαιά του. Ὅθεν ἐνήγαγε τὸν Γουτεμβέργιον εἰς τὸ δικαστήριον, τὸ ὁποῖον τὸν καταδίκασε ν' ἀποδώσῃ εἰς τὸν Φαῦστον ὅσα προκατέβαλε, καὶ τοιοῦτοτρόπως ὁ δυστυχὴς ἐφευρετὴς, ἀναγκάζεται νὰ παραιτήσῃ τὰ πιεστήριά του, τὰς καμίνους του, καὶ τέλος τὰ δικαιώματα τῆς καλλιτεργείας τῆς ἐφευρέσεώς του εἰς τὴν διάκρισιν τῶν ἀπλήστων συντρόφων του καὶ νὰ κατανήσῃ εἰς τὴν προτέρην του πενίαν.

Ὁ Γουτεμβέργιος ὁμως ἂν καὶ ἔχασε τὸ θάμνος του πρὸς στιγμήν, ἀνέλαβεν αὐτὸ πάλιν, καὶ διὰ τῆς ἐργασίας καὶ τῆς ὑπομονῆς του κατώρθωσε νὰ συστήσῃ νέον τυπογραφεῖον, τὸ ὁποῖον ἡμιλλᾶτο μὲ τὸ τυπογραφεῖον τῶν πρῶτῶν συνεταίρων του. Τὸ ψαλτήριον δημοσιευθὲν κατὰ πρῶτον τὸ 1461 ἐκ τοῦ τυπογραφείου του, θεωρεῖται καὶ τὴν σήμερον ἀκόμη ὡς ἀριστούργημα τῆς τυπογραφικῆς τέχνης.

Ἐν τούτοις ὁ Φαῦστος μετὰ τὴν ἀποπομπὴν τοῦ Γουτεμβεργίου συντροφεύσας ἐκ νέου μὲ τὸν γαμβρὸν του Σχαιίφερον ἐξέδωκε πολ-

λάς χιλιάδας βιβλίων, τὰ ὅποια ἐτύπωνε κρυφίως εἰς ὑπόγεια καὶ ἐπώλει εἰς Παρισίους καὶ ἄλλοῦ ὡς χειρόγραφα, φροντίζων πάντοτε νὰ ἐμποδίζη τὴν φανέρωσιν τοῦ μυστικοῦ ἀπὸ τοὺς ἐργάτας του. Διότι πρὸς τοῦτο τοὺς εἶχε δεδεμένους δι' ὄρκου ἐπὶ τοῦ ἱεροῦ Εὐαγγελίου, καὶ πρὸς περισσοτέραν ἀκόμη ἀσφάλειαν τοὺς ἔβαλε νὰ ὑπογράψωσιν ὁμολογίας, τῶν ὁποίων τὸ ποσὸν ἔμελλε νὰ κρατήσῃ ἀπὸ τοὺς μισθοὺς των, ἐὰν ἐτύχαινε νὰ μὴ φυλάξωσι τὸν ὄρκον των. Οἱ ἐργάται ὅμως δυσηρεστημένοι ὄντες ἐναντίον του διὰ τὴν ἄτιμον διαγωγὴν του πρὸς τὸν ἐφευρετὴν τῆς τέχνης Γουτεμβέργιον, ἐζήτουν εὐκαιρίαν ν' ἀπαλλαγῶσιν ἀπ' αὐτόν, καὶ ἡ εὐκαιρία αὕτη δὲν ἤρρησε νὰ παρουσιασθῇ. Διότι αὐτὸν μὲν τὸν Φαῦστον ἐν τῷ μέσῳ τῶν εὐτυχιῶν του ἐθέρισεν ἡ ἐπιδημικὴ νόσος πανώλης· ὁ δὲ Σχαιφερος, ὅστις διεύθυνε μόνος τὸ τυπογραφεῖον καὶ ἐκέρδιζεν ἄπειρα χρήματα, ἔχθη κατὰ τὸ 1462 ἔτος μ. Χ. ὅτε ἐκυριεύθη καὶ διηρπάγη τὸ Μογοντιᾶκον ἕνεκα πολέμου ὑπὸ τῶν ἐχθρῶν. Οὕτω λοιπὸν ὁ θάνατος τοῦ Σχαιφεροῦ ἐγένετο ἀφορμὴ νὰ διασκορπισθῶσιν οἱ ἐργάται.

Ὁ δὲ Γουτεμβέργιος περιπλανηθεὶς ἱκανὰ ἔτη μετὰ τὴν διαρπαγὴν τοῦ Μογοντιᾶκου εἰς ἄκραν πενίαν καὶ στερούμενος τοῦ ἐπιουσίου ἄρτου κατέφυγεν ἐπὶ τέλους εἰς τὸν Ἐκλέκτορα Ἑρνέστην Γότθαν, ὅστις τὸν παρέλαβεν εἰς τὴν οἰκίαν του καὶ τὸν κατέταξε μεταξὺ τῶν εὐγενῶν του προσδιορίσας εἰς αὐτὸν καὶ σύνταξιν. Οὕτω λοιπὸν ἔζησεν ὁ πατὴρ τῆς τυπογραφίας κατὰ τὰ τελευταῖα ἔτη τῆς ζωῆς του, μὲ ὀλίγην ἄνεσιν πλησίον τοῦ εὐεργέτου του, καταγιγόμενος πάντοτε εἰς τὴν τελειοποίησιν τοῦ ἔργου του, καὶ ἀπέθανεν ἐν εἰρήνῃ κατὰ τὸν Ἰούνιον τοῦ 1468 εἰς Μογοντιᾶκον.

Τοιοῦτος εἶναι, ὃ φίλτατοι παῖδες, ὁ βίος τοῦ ἀνδρὸς ἐκεῖνου, ὁ ὁποῖος ἂν καὶ ἐπέινασε, καὶ ὑπέφερε τόσα καὶ τόσα δεινά, δὲν ἀπέκαμεν ὅμως ἐργαζόμενος διὰ νὰ φθάσῃ εἰς τὸν σκοπὸν του, καὶ ἀφροῦ ἐφθασεν ἐκεῖ καὶ ἤλπιζεν, ὅτι ἤθελον ἀνταμειφθῇ οἱ ὑπερβολικὸι κόποι του, αἰφνης ἀποξενουῦται ἀπὸ τὰ ἔργα τῶν χειρῶν του ὡς ὑπὸ ληστῶν. Καὶ δὲν ἤρκεσαν μόνον ταῦτα, ἀλλ' ἤθελον βεβαίως

νὰ τὸν στερήσωσι καὶ τῆς δόξης, ἡ ὁποία ἀνήκει εἰς αὐτὸν διὰ τὴν ἐφεύρεσιν τῆς τυπογραφικῆς τέχνης. Καὶ ἴσως δὲν ἦτο δύσκολον τοῦτο νὰ κατορθωθῇ διὰ τῆς πανουργίας καὶ δολιότητος τοῦ Φαύστου. Ἄλλ' ὁ θάνατος αὐτοῦ καὶ τοῦ συνεταίρου του Σχαιφεροῦ ἐματαιώσασα τὰ σχέδιά των.

Τέλος πάντων καὶ αὐτὸς ὁ υἱὸς τοῦ Πέτρου Σχαιφεροῦ Ἰωάννης, ὁ ὁποῖος διεδέχθη τὸν πατέρα του, κατέβαλε πᾶσαν προσπάθειαν εἰς τὸ νὰ ἀποδώσῃ εἰς τὴν οἰκογένειάν του τὰς ἐνδόξους ἐργασίας τοῦ Γουτεμβέργιου. Ἄλλ' ἡ γενικὴ τῶν ἀνθρώπων κατακραυγὴ κατήσχυε τὸν Σχαιφερον, καὶ ἠνάγκασεν αὐτὸν ν' ἀποδώσῃ δικαιοσύνην εἰς τὸν Γουτεμβέργιον. Διότι εἰς τὴν ἀρχὴν βιβλίου τινός, «Τίτος Λίβιος» τὸ ὅποιον μεταφρασθὲν εἰς τὴν Γερμανικὴν γλῶσσαν ἀπὸ τὴν Λατινικὴν, καὶ τυπωθὲν ὑπ' αὐτοῦ, ἀφίερωσεν εἰς τὸν τότε αὐτοκράτορα τῆς Γερμανίας Μαξιμιλιανὸν ἐγράψε ταῦτα· «Ἐν Μογοντιᾶκῳ ἀνεκαλύθη ἡ θαυμασία τέχνη τῆς τυπογραφίας ἀπὸ τὸν εὐφυῆ Ἰωάννην Γουτεμβέργιον κατὰ τὸ ἔτος 1450, ἐτελειοποιήθη δὲ κατόπιν καὶ διεδόθη διὰ τοὺς μεταγενεστέρους διὰ τῆς νοητικότητος καὶ τῶν βοηθειῶν τοῦ Φαύστου καὶ Σχαιφεροῦ.»

Μετὰ τετρακόσια σχεδὸν ἔτη ἀπὸ τοῦ θανάτου τοῦ Γουτεμβέργιου, οἱ κάτοικοι τοῦ Μογοντιᾶκου, ἀνήγειρον εἰς τὸν περίφημον τοῦτον ἄνδρα κατὰ τὸ 1839 ἀνδριάντα ἀπὸ ὀρείχαλκον. Τοῦτον δὲ τὸν ἀνδριάντα κατεσκευάσασα κάποιος Σουηδὸς ὀνομαζόμενος Θορβάλδσενος. Εἰς μίαν δὲ πλευρὰν τῆς βάσεως τοῦ ἀνδριάντος εἶναι γεγραμμένα ταῦτα. Κατὰ τὸ 1839 οἱ κάτοικοι τοῦ Μογοντιᾶκου ἀνήγειραν τὸ μνημεῖον τοῦτο πρὸς τὸν Ἰωάννην Γουτεμβέργιον, τὸν συμπατριώτην αὐτῶν, διὰ συνεισφορᾶς ὅλης τῆς Εὐρώπης.

Τὸ δὲ Στρασβούργον, τὸ ὅποιον, ὡς γνωρίζετε, ἔχει εὐλόγους αἰτίας νὰ διαφιλονεικῇ τὴν τιμὴν τῆς γεννήσεως τοῦ Γουτεμβέργιου, τοῦ ἀνήγειρε καὶ αὐτὸ ὄραϊον ἀνδριάντα, ἐργασθέντα ὑπὸ τοῦ περιφήμου τεχνίτου Δαβίδ.

Βλέπετε, μικροὶ μου φίλοι, ὅτι οἱ μεταγενέστεροι ἀπέδωκαν δικαιοσύνην πρὸς τὸν ἐνδοξὸν τυπογράφον· πλὴν τοῦτο δὲν γίνεται

πάντοτε, καὶ δύναται τις ν' ἀριθμήσῃ πλείστα τοιαῦτα ἀδικήματα: καὶ ἂν ἀνακαλέσητε εἰς τὴν μνήμην σας τὸν βίον τοῦ Σωκράτους θὰ ἰδῆτε, ὅτι τὸ ἴδιον συνέβη καὶ εἰς ἐκείνον μετὰ τὸν θάνατον. Τὸ ἀληθές ὅμως εἶναι, ὅτι οἱ μὲν σύγχρονοι τῶν μεγάλων ἀνδρῶν φέρονται σκληρότερον πρὸς αὐτοὺς παρὰ τοὺς μεταγενεστέρους των καὶ ὅ,τι συνέβη πρὸ αἰώνων, τὸ αὐτὸ λαμβάνει χώραν καὶ τὴν σήμερον.

Μὴ λησμονῆτε λοιπὸν τὴν ὑλιθεράν ταύτην ἀλήθειαν, καὶ σέβεσθε τὴν ἐργασίαν διὰ ν' ἀναλάβῃ ἐκ τοῦ σκότους καὶ τελειοποιῆται. Σέβεσθε ὡταύτως καὶ τὴν πτωχείαν· διότι ἐκεῖνος ὅστις διαδαίνει ἔμπροσθέν σας μὲ τὸ ὄχρὸν μέτωπον, καὶ μὲ τὰ βακώδη ἐνδύματα ἕνεκα τῆς ἐργασίας, εἶναι ἴσως ἄνθρωπος, ὅστις ἀφιέρωσεν ὀλόκληρον τὴν ζωὴν του πρὸς εὐτυχίαν τῶν ὁμοίων του, καὶ τοῦ ὁποίου τὸ ὄνομα οἱ μεταγενέστεροι θὰ ἀναφέρωσι μετὰ σεβασμοῦ.

Ο ΘΕΟΣ ΕΙΣ ΤΟ ΑΝΘΟΣ.

Εὐγενής τις Ἄγγλος ἔλθων εἰς τὴν οἰκίαν φίλου του ἐπίσης εὐγενοῦς, προσεκάλεσεν αὐτὸν διὰ νὰ μεταδώσῃ καὶ θαυμάσῃ μίαν νεόκτιστον καὶ μεγαλοπρεπῆ οἰκίαν. Πλὴν οὗτος ὁδηγῆσας τὸν εὐγενῆ φίλον του εἰς τὸ φωτώριόν του καὶ δεικνύων πρὸς αὐτὸν ὡραῖόν τι ἄνθος, εἶπε· «Νομίζω, ὅτι δύναται τις νὰ θαυμάσῃ τὴν σοφίαν καὶ παντοδυναμίαν τοῦ Θεοῦ εἰς τὸ ἄνθος τοῦτο, παρὰ εἰς τὴν μεγαλοπρεπεστέραν οἰκοδομήν τοῦ κόσμου.»

Αἱ συνδρομαὶ πέμπονται διὰ Ταμιακοῦ Γραμματίου εἰς τὸν ἐκδόστην Μ. Δ. Σακκῶραφον.

Οὐδεμία συνδρομὴ πληρώνεται ἄνευ ἀποδείξεως τοῦ ἰδίου ἐκδότου

Αἱ συνδρομαὶ ἐν Κωνσταντινουπόλει γίνονται παρὰ τῶ Κυρίῳ Α. Δεπάστα βιβλιοπώλῃ.

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ.

1. Ζουμά ἡ ἡ ἀνακάλυψις τῆς κίννας.—2. Ἀποτέλεσμα εὐγνωμοσύνης.—3. Ἡ ἀλιεῖα.—4. Ἰωάννης Γουτεμβέργιος.—5. Ὁ Θεὸς εἰς τὸ ἄνθος.